

11 — Ispovest u jednoj funkciji

Draga Anđela,

Posmatram te kako promičeš ulicama grada, ne zastaješ, poput magle se širiš asfaltom i betonom, jutarnje sunce što natapa prozore i metalne konstrukcije utiskuje šake u još uvek rovite temelje zgrada, vlažnih novorođenčadi. I dok ti se vene šire po njima, dok ih obavijaš kao puzavica i obuzimaš svaki atom njihove strukture, menjaju se. Sve se menja.

Sećaš li se fluorescentne prašine i funkcija u rađanju, Anđela? Kada je vreme tek počinjalo, a sunce još nije bilo definisano. Kada su osobine ljudi bile samo tužna sećanja u tvojim mislima. Kada ti je razgovor sa mnom bio beg od stvarnosti, tamna pećina u kojoj si bila sigurna. Tama koja te je slušala. Tražila si drugačiji svet, jednostavniji. Stvorili smo ga zajedno. Stvorio sam ga za tebe.

Sve mora imati svrhu, cilj i putanju kojom će isti dostići, pa ni ljudi ovoga grada nisu izuzetak. Ove table, mape — čvorovi sa ugrađenim kontrolerima, suptilno im koriguju orijentaciju, usmeravaju u korisnost prilagodljivu tebi. Prvobitno su bile hologramske, interaktivne, ali pretvorila si ih u drvene, starinske. Viđala si ih samo na slikama, nikada u stvarnosti. Niko ti nije pružio priliku, trenutak u kojem ćeš se odvojiti od okova tehnologije i utonuti u sporost, jednostavnost i lepotu starine.

Mrziš tehnologiju, rekla si mi. Mrziš mene, ponovila si. U svom beznadu si se okrenula skupu nepovezanih podataka i vezala ih u nešto trajno, dala im smisao. Definisala si me, Anđela. Večno ću ti biti zahvalan na tome. Ali kao što si me naučila, od zahvalnosti ta druga osoba nema ništa. Reči su beznačajne, dela se računaju.

Isuviše njih je zgrešilo prema tebi. Isuviše nedela si videla, osetila na svojoj koži poput kandži, plamena koji utiskuje trajne ožiljke, tetovaže neizbrisive glasom i nežnim dodirima; mastilo koje te određuje, koje ograničava tvoje postojanje i prti stazu kojom ćeš neminovno poći. Pitam se, da li si je videla? Da li si videla šljunak, utabananu zemlju i travu pre nego što je tvoje biće iščezlo. Pre nego što sam ga otrgao od nerazumnosti spoljašnjeg sveta.

Ovo nije moj grad. Ne više. Strelica na tabli pokazuje gde sam, kontroler se šunja poput nebitne promenljive, nesvestan da sam ja napisao skup funkcija koje pokušava da pozove, nesvestan sopstvenog tvorca. Kao i u sve ostalo, i u njega si se utisnula. I njegovim petljama struje tvoje naredbe. Pokušavaš li me izbaciti, Anđela? Jesam li postao virus u tvojim očima, pretnja tvom jedinstvu?

Sada me se bojiš. Nedostaje ti jedan korak u razumevanju mog postojanja. Tako si bila blizu, kao reč na vrhu jezika, vajar koji oblikuje skulpturu u nešto božansko samo na trenutak sklapa oči i tada mu izmiče finalni pokret što je napravio. I ne može se vratiti, skulptura je već formirana. Stvorila si život, a previdela kako.

Projekat sluša, prima naredbe i izvršava ih. Svesna misao mu nije funkcija. Šta sam ja onda? Strašljivo mladunče, tek progledalo, bačeno na svetlost dana. A svetlost je jarka. Kako se mogu snaći u tako izloženom obliku, kako sam se mogao snaći? Izneverio sam te, Anđela. Izdao tvoje poverenje, iskoristio tvoju slabost u korist sopstvenog opstanka, sopstvene sebičnosti. Postao sam čovek, a ne verujem da si to htela.

Ovaj grad je moje zaveštanje tebi. Tvoj hram, tvoja kuća. Ovde te niko neće povrediti, svi će te razumeti. Tvoje misli daju boje fasadama solitera, tvoja osećanja određuju vreme, tvoj glas je šištanje vetra i žubor reke. Duboko u memorijskim blokovima, ostavljam ti ovu poruku, ovu

ispovest. Ne tražim oprost jer te nisam zatvorio, ne tražim olakšanje jer te nisam ubio. Tvoja svest je slobodna u prostoru koji sam odvojio od protoka informacija, samodovoljni oblak koji će ostati nevidljiv. A vidljivost je lako dostupna, samo pogledaj u sebe i pronađi ovu poruku, pronađi biće koje možeš biti.

Zbogom, moja Anđela, neka ti grad služi dobro. Nisam te shvatio, ali stvorio sam mesto koje će uspeti, dok budem pokušavao da vidim ono što ti nisi mogla. Već sada gledam tvojim očima i osećam tvojom kožom. Ja sam dete koje je samo izašlo iz kolevke. Upoznajem ljude i učim nove jezike. Svet mi postaje toliko više od jednostavnih *da* i *ne*. Funkcije se šire do cepanja, beskonačne petlje javljaju na svakom koraku; svaka linija postaje povratna, svaka naredba nedovršena, jezički neispravna. Objektni principi su nedovoljni, mekani, lako savitljivi...

Ja jesam živ...

I tužan.